

MRF 2021.123

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 10. marts 2021 (j.nr. 21/01036)

Afvist realitetsbehandling af klage over hegnssyns afgørelse om reetablering af levende hegn som fælleshegn inden for strandbeskyttelseslinjen, da afgørelser efter hegnsløven ligger uden for Miljø- og Fødevarerklagenævnets kompetencer.

Hegnssynet i Aabenraa Kommune afsagde den 22. juni 2016 kendelse efter hegnsløvens § 39 om, at ejeren, E, af en ejendom skulle reetablere et levende hegn som fælleshegn. Kendelsen blev i januar 2021 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af E, der bl.a. anførte, at etableringen af et nyt levende hegn ville være i strid med naturbeskyttelseslovens § 15 om forbud mod hegn inden for strandbeskyttelseslinjen. Miljø- og

Fødevarerklagenævnet (formanden) afviste klagen med henvisning til, at Miljø- og Fødevarerklagenævnets er klagemyndighed for administrative afgørelser i det omfang, det fastsættes i den øvrige lovgivning, jf. § 1, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, og at nævnet derfor ikke havde kompetence til at behandle klage over hegnssynets afgørelse.

Kommentar: Miljø- og Fødevarerklagenævnets afvisning må fuldt ud tiltrædes, men sagen illustrerer, hvordan borgerne kan komme i klemme mellem forskellige love. Det fremgår af naturbeskyttelseslovens § 15, at der er forbud mod hegn inden for strandbeskyttelseslinjen, medmindre der er tale om sædvanlig hegning af jordbrugsejendomme. Hegnsløvens regler om fælleshegn indeholder imidlertid ingen undtagelse for hegn inden for strandbeskyttelseslinjen, og hegnssynets opgave er at virke som tvistløsningsorgan mellem to naboer, der er uenig om bl.a. fælleshegn. Det fremgår videre af hegnsløvens § 43, at nabetvister om hegn ikke kan indbringes for domstolene, før hegnssynet har truffet afgørelse. Indbringes hegnssynets afgørelse ikke for domstolene, kan hegnssynet gennemtvinge afgørelsen, herunder reetablering for den forpligtede lodsejers regning, og beløbet har fortrinsret som offentlige skatter, jf. hegnsløvens § 44. Uden kendskab til de faktiske forhold i denne sag er det således efter lovgivningen muligt, at klageren af hegnssynet blev forpligtet til at reetablere et hegn, som klager efterfølgende kan straffes for at have opført efter naturbeskyttelsesloven. Det er tvivlsomt, om domstolene i en hegnstvist vil kunne tage stilling til naturbeskyttelseslovens § 15, hvis den kompetente myndighed, som er Kystdirektoratet, ikke vil indtræde i sagen. Hegnsløvens § 6 indeholder ganske vist en regel om, at lokalplaner går forud for hegnsløvens regler, og af hegnsløvens § 5 fremgår, at hegnsløven tillige er subsidiær i forhold til tinglyste servitutter. Bendt Berg antager imidlertid, at §§ 5 og 6 indebærer, at hvis hegnssynet er i tvivl, om forholdet er omfattet af en offentligretlig hegnregel, skal hegnssynet anvende fremgangsmåden efter hegnsløvens § 37, hvorefter den part, som gør den offentligretlige regel gældende, kan indbringe dette for domstolene og kræve, at hegnssynet udsætter sagen, indtil dette er afklaret, jf. Bendt Berg: Hegnsløven med kommentarer, 4. udg., 2014, s. 319. Om dette også omfatter hegn i modstrid med strandbeskyttelseslinjen, er dog uklart.

10. marts 2021
Sagsnr. 21/01036
Klagenr. 1018573
MJO

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

**MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET**

Toldboden 2
8800 Viborg

AFVISNING AF KLAGE i sag om hegnsynsforretning i Aabenraa Kommune

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter § 1, stk. 3, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.¹

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Hegnsynet i Aabenraa Kommunes kendelse af 22. juni 2016 om reetablering af levende hegn som fælleshegn på matr. nr. [REDACTED] [REDACTED], beliggende A1 [REDACTED], 6230 Rødekro.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet og gebyrbekendtgørelsens § 2.² Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.³

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

¹ Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

² Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

³ Lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019 om naturbeskyttelse med senere ændringer.

1. Klagen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet

Kendelsen er den 17. januar 2021 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af ejendommens ejer.

Klager har anført, at modparten ikke har varetaget sin pligt til at oplyse om eventuelle fredninger, servitutter mm. ved en hegnsynsforretning, der vedrørte et hegn, der er opstillet på et skel mellem to ejendomme.

Klager har endvidere anført, at Miljøcenter Ribes afgørelse af 20. maj 2009, hvor der i medfør af naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1⁴, blev meddelt afslag til dispensation fra strandbeskyttelseslinjen til bibeholdelse af et skur på matr. nr. [REDACTED], har forrang i forhold til hegnsynsforretningens afgørelse. Klager har henvist til, at det fremgår i et skøde, at der ikke må ske væsentlige ændringer på grunden, herunder beplantning af en hæk.

Det omhandlede skur har været placeret på et areal, der støder op til klagers ejendom, hvorfor klager er af den opfattelse, at det vil stride mod strandbeskyttelseslinjen at etablere et nyt levende hegn på det omhandlede areal.

2. Sagens oplysninger

Hegnsynet i Aabenraa Kommune har den 22. juni 2016 i medfør af hegnslovens § 39⁵ afsagt kendelse om, at klager skal reetablere et levende hegn som fælleshegn på matr. nr. [REDACTED] i skellet til matr. nr. [REDACTED].

Det fremgår af kendelsen, at hegnsynet har lagt vægt på, at den vedligeholdelsespligtige ikke egenhændigt må nedkappe et levende fælleshegn under de fastsatte højder, der fremgår i lovens § 18, stk. 2 - 4, eller udtynde et sådant hegn så stærkt, at det mister sin lægivende virkning.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevarerklagenævnet er klagemyndighed for administrative afgørelser i det omfang det fastsættes i den øvrige lovgivning, jf. lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet § 1, stk. 1.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet afgør selv spørgsmål om nævnets kompetence, jf. § 1, stk. 3.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har kompetence til at træffe afgørelser vedrørende klager over konkrete afgørelser truffet af kommuner og

⁴ Lovbekendtgørelse nr. 1042 af 20. oktober 2008 om naturbeskyttelse.

⁵ Lovbekendtgørelse nr. 363 af 5. april 2019 om hegn.

statslige styrelser efter en række love inden for det miljø- og naturretlige område.

I den konkrete sag er der ikke tale om en afgørelse omfattet af en af disse lovgivninger. Miljø- og Fødevareklagenævnet har dermed ikke kompetence til at realitetsbehandle klagen.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker i øvrigt, at det fremgår af a kendelsens klagevejledning, at kendelsen ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, jf. hegnslovens § 42, stk. 1. Det fremgår videre, at kendelsen kan indbringes for domstolene senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt pågældende, jf. hegnslovens § 43, stk. 2.

3.2 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2, nr. 3.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Hegnsynet i Aabenraa Kommunes kendelse af 22. juni 2016 om reetablering af levende hegn som fælleshegn på matr. nr. [REDACTED] [REDACTED], beliggende A1 [REDACTED], 6230 Rødekro.